...de pensament, paraula, obra i omissió.

Per DavidG el dv., 26/06/2020 - 00:00

Aquest fragment del “Jo confesso”, que, de vegades recitem a l’acte penitencial, recull un ventall de formes per expressar-nos, dir-nos, comunicar-nos, pregar. L’ordre en que apareix aquestes formes (el que pensem, el que diem i el que fem o no fem) semblen inspirar-se en el que va deixar escrit sant Gregori de Nissa al segle IV (PG 46, 283-286):

Tres coses són les que palesen i diferencien la vida del cristià: l’acció, la paraula i el pensament. La preeminència correspon al pensament; en segon lloc, cal posar la paraula, que fa comprensible amb els mots allò que el pensament ha concebut; després del pensament i la paraula, ve l’acció, que duu a terme amb les obres tot el que hem pensat.

Tanmateix Jesús va dir als seus deixebles:

No entrarà al Regne del cel tothom qui em diu: “Senyor, Senyor”; hi entraran només els qui compleixen la voluntat del meu Pare del cel.

Això, em fa considerar que el següent al pensament no és la paraula sinó l’acció.

Quan ens posem a pregar tot recordant com som d’estimats per Déu,(pensament), la nostra resposta és el desig de sentir-ho més i més, car entenem que res pot ser més transformador a la nostra vida (acció). Arribarà després la necessitat de posar nom (paraula) a la gràcia rebuda o a l’enyor d’aquesta gràcia.

Si ens apressem a posar paraula al nostre pensament -abans que donar marge a la nostra acció-, la nostra pregària pot esdevenir un parlar per parlar, creient que amb la xerrameca ens farem escoltar pel Qui ja sap de què tenim necessitat (cf. Mt 5,7-8).

Que la nostra pregària feta paraula brolli, doncs, de l’acció d’estimar-lo, d’enyorar-lo. D’aquesta manera, tota la nostra vida esdevindrà una paraula inspirada de Déu en l’espai i temps que habitem.